

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

V. Quæ sit dæmonum conditio quoad intellectum, & voluntatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

pœnâ dignus est. Cùm autem creatura, quæ in se finita est, pœnam secundum intensiorem acerbitatis infinitæ ferre non possit, pœna secundum durationem temporis infinita illi subeunda est, quæ proinde iustè à Deo illis infligitur. Tum denique quia (vt ait S. Greg. lib. 4. Dial. c. 44.) *ad magnam iudicantur iustitiam pertinet, vt nunquam careant supplicio, qui in hac vita nunquam voluerunt carere peccato;* qui enim in peccatum mortale propriâ voluntate labitur, se in eum statum iniustitiæ redigit, ex quo proprijs viribus eum nusquam in æternum poterit; vnde ex hoc ipso, quod vult peccare, vult consequenter in peccato per totam æternitatem manere; quare iustè à Deo peccator non solum ob actionem peccati, sed præsertim ob voluntatem in peccato permanendi, quæ (sicut dictum est) in æternum protenditur, pœnâ interminabili & æternâ plectitur.

SECTIO V.

Qua sit demonum conditio quoad intellectum, & voluntatem.

Questionis propositæ sensus est, an intellectus demonum ita sit obcæcatus, vt nullam amplius habeat veritatis cognitionem; an item eorum voluntas omnino sit obstinata in malo, & quæ sit illius obstinationis causa.

Quod spectat ad intellectum; obseruandum est duplicem esse cognitionem veritatis, vnam speculatiuam, alteram practicam; & vtramque rursus esse, vel naturalem, vel supernaturalem. Hæc obseruatione suppositâ

Dicendum 1. cognitionem speculatiuam naturalem integram in demonibus post peccatum mansisse, neque vilo modo fuisse diminutam. Ita S. Thom. 1. p. q. 64. a. 1. cuius ratio est, quia in demonibus post lapsum dona omnia naturalia integra remanserunt, vt docet S. Dion. de diu. nomin. cap. 4. & S. Aug. lib. 2. de Gen. ad litt. c. 17.

Dicen-

Dicendum 2. cognitionem speculatiuam supernaturalem non esse in demonibus totaliter ablatam, sed valde diminutam, vt docet S. Thom supra; quia scilicet de rebus supernaturalibus aliqua iis cognitio interdum conceditur vel mediantibus Angelis, vel aliquibus alijs modis; quamquam proprie loquendo hæc cognitio in eis supernaturalis non nisi materialiter dici debeat, vt recte obseruant aliqui Theologi, in quantum scilicet est de aliquibus rebus supernaturalibus, non verò, quòd procedat ab vilo habitu supernaturali fidei, quo propter peccatum sunt spoliati, neque ex vilo motiuo supernaturali, cuius in flatu damnationis sunt incapaces.

Dicendum 3. cognitionem practicam de rebus agendis circa res morales, siue sit ordinis naturalis siue supernaturalis, fuisse demonibus ratione peccati detractam. De vtraque constat in primis ex scriptura, in cuius varijs locis demon vocatur homicida, mendax; vt S. Ioan. 8. *Cum loquitur mendacium, ex proprijs loquitur.* Item alijs in locis vocantur demones spirituales nequitia, Principes & Potestates tenebrarum: & Ezech. 28. de primo angelo dicitur: *credidisti sapientiam Tuam in decore tuo.* Deinde ex S. Aug. in Enchir. ad Laurentium cap. 24. & 25. vbi dicit ignorantiam rerum agendarum, & concupiscentiam nocivaram esse mala, hominibus, & demonibus communia. Demum hæc ratio, quia veritas & rectitudo iudicij practici desumitur ex recta ordinatione affectus & voluntatis erga bonum morale, vt docet in Ethicis Philosophus: sed demones nullum habent, nec habere possunt affectum erga vllum morale bonum; ergo nec etiam iudicium practicum verum & rectum.

Quod ad voluntatem attinet, dicendum est voluntatem demonum ita esse in malo obstinatam, vt nunquam possit flecti, & conuerti in bonum. Ita sanct. Thom. art. 2. & est de fide contra Origenem, qui ideo censebat, tormenta demonum fidem aliquando esse habitura, quia (vt refert S. Hieron. epist. 61. aduersus Ioannem Hiero-
60

folymitanum) existimabat, ipsos dæmones pœnitentiam aliquando esse acturos.

Refellitur hic error, & veritas nostræ fidei probatur ex eo, quòd (vt docet S. Cypr. in fine libri contra Demetr.) *Quando istinc excessum fuerit, nullus iam pœnitentiæ locus, nullus satisfactionis effectus; quod & Scriptura figuratè declarat Ecc. 11. In quocunque loco ceciderit (lignum) ibi erit; quod autem homini mors, hoc dæmoni casus fuit: & Ecc. 9. dicitur, quòd nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud inferos: & Iob 10. quòd ibi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat; vnde S. Fulg. Lib. de fide ad Petrum cap. 3. dicit in igne inferni omnes Angelos præuicatores, nec malâ voluntate posse carere, nec pœnâ (& infra) sic bonam amississe voluntatem, vt amissam resumere nequeant: & S. Prosper Lib. 3. de vita contemp. cap. 12. rectè obseruat, damnatos mitti in tenebras ligatis manibus, & pedibus (vt dicitur S. Matth. 22.) eò quòd deinceps non possint bona vlla opera exercere.*

Ratio autem, cur nullus sit dæmonibus & damnatis pœnitentiæ locus, est, quia nullus est gratiæ; sicut enim hominibus in peccato mortali decedentibus nullam amplius gratiam dare decreuit Deus, quâ voluntates eorum ad pœnitentiam excitentur; sic nec angelis post lapsum: sine gratia autem nec hominis, nec angeli voluntas ad veram pœnitentiam conuerti potest; vt supponimus ex dicendis in tractatu de gratia.

SECTIO VI.

Quomodo à dæmonibus homines impugnantur.

Certum est ex fide, dæmones ex Dei permisso posse homines impugnare, eosque ad malum incitare, idque reipsa aliquando, imò sæpissime facere, vt constat ex varijs scripturæ locis, vt Gen. 3. vbi refertur, primos parentes ad peccatum fuisse à dæmone inductos, & & epist. 1. S. Petri cap. 5. *Aduersarius vester diabolus tanquam*